

Дитина незакритого неба

Григорій Хорошко

Анотація

Історія розповідає про хлопчика Вовочку та його історію про те, як він застав війну й чекає повернення свого батька з цієї самої війни.

Хлопчик намагається бути дуже мужнім та триматися не дивлячись ні на що. Ні на тяжкі життєві ситуації, ні на все інше із чим його зводить доля...

Однак не дивлячись на війну Вовочка все одно намагається залишитися звичайною дитиною та бути тим ким він є.

Чи вдасться йому витримати всі випробовування та дочекатися батька з війни...?

"Доброго дня, мене звуть Володимир, однак друзі і батьки мене називають простіше: Вовочка чи Вова. Завтра, двадцять четвертого лютого, мені виповниться шість років і я стану старше на цілий рік.

Мама давним-давно, ще до війни, пообіцяла мені, що на мій день народження ми з нею підемо в дельфінарій, тому що я вже дуже давно мріяв їх побачити, а бабуся мені розповіла по секрету, що якщо пощастить, то може бути, мені ще й вдасться з ними поплавати, але вийде це у мене чи ні я не знаю, бо плаваю я ще не дуже добре. Думаю, дельфіни мені допоможуть, вони такі добрі і гарні, що точно не залишать свого друга в біді, а я дуже сильно хочу стати для них другом.

Мій дідусь, коли ще не був таким дорослим, розповів мені, що колись, ну дуже давно, коли не було ще навіть моєї мами, ходив у море зі своїми товаришами на великому кораблі з величезними гарматами. Там він бачив дельфінів у відкритому морі.

В той рік, звичайно, мені не вдалося побачити їх, тому що почалася війна... однак мені вже це вдалося, хоча й у звичайному басейні, однак це не важливо, головне що я втілював свою мрію, як каже мама, а як я це зробив вже й не дуже важливо.

"— А ти пам'ятаєш той вечір? Той самий вечір..."

Так... так я пам'ятаю..

Тата тоді дуже терміново викликали на роботу. Він був якийсь дивний цілий день, ходив туди-сюди по кімнаті, як-то дивно хапався за голову, наче його хто-небудь обдував і він не може повірити в це. А мама його постійно про щось благала, але я не міг зрозуміти про що. Казала:

"— Не треба тобі туди йти, благаю тебе! Ти ж був комісований через поранення, як вони можуть тебе викликати! Я прошу тебе, давай поїдемо на захід, вивеземо дитину, я прошу тебе..."

Цікаво, напевно, мій тато завжди був хорошим жартівником, якщо він був комік... комісован. Хоча мама сказала ще й про якесь поранення. Швидше за все бідного тата покарали за його жарти, із-за чого у нього була рана. Я знаю тільки, що це боляче.

Одного разу я не послухався маму і втік далеко від неї, ближче до дитячого майданчика, як раптом несподівано з кущів на мене вистрибнула велика чорна собака.

Вона мене дуже сильно налякала, а я настільки швидко біг, що не встиг нічого зрозуміти, через що зі страху впав на землю і розбив коліно. Відразу ж прибігла мама і господар собаки, виявилося, що вона просто хотіла пограти, але я не зрозумів цього і злякався. Рана боліла дуже сильно, але я терпів і більше не тікав від мами, але ще я запам'ятав те, що, коли в тебе рана це дуже боляче.

Ще мама сказала, що хоче мене кудись вивезти, але я не розумів чому. До школи треба було йти вже наступного дня, а до канікул було ще дуже далеко. Напевно, вона просто скучила за морем. Я теж дуже скучив за морем і з великою радістю я б хотів туди поїхати ще раз. В ту мить я вирішив, що якщо мама хоче мене вивезти туди, то я згоден, тільки якщо тато поїде з нами, а якщо ні, то я краще піду в школу. Там друзі, майданчик, а без них іноді буває нудно.

Але найкраще я запам'ятав те, що їй відповів на все це тато. Він став якийсь дуже дивний. Весь білий, очі його були наче малина, такі ж опуклі і такого ж кольору, а ще у нього почали трястися руки, як у дідуся мого друга. Я знав, що так буває лише у дуже похилих людей. Це мене налякало, тому що мій тато був молодий, а коли старіють то відлітають на небо, а це був мій тато і я не міг навіть подумати про те, що він може туди полетіти.

"— Я повинен бути з ними. Ми не знаємо, що може статися з хвилини на хвилини, якщо щось трапиться, миттю бери дитину і батьків... їдьте якнайдалі звідси. Це моя робота, любов моя, знай, якщо я не зможу захистити нашу землю заради нашого сина, то заради кого мені ще її захищати. Прошу тебе, зрозумій..."

Мама дуже плакала. Не знаю чому, але вона плакала і дуже сильно. Не думаю, що тато її образив, вони завжди дуже сильно любили один одного. Напевно, він просто щось їй сказав, від чого вона не змогла стримувати сліз, але я поки не зміг зрозуміти від чого.

Після цього тато зайшов до мене в кімнату і сказав, що я завжди повинен захищати свою сім'ю і те, що в житті немає нічого цінніше за неї. Я зрозумів це і пообіцяв батькові, що буду так само хоробро захищати свою сім'ю, як це робить мій тато. Він дуже міцно мене обняв, але чомусь не хотів на мене дивитися, як ніби я його лякав. Він почав одягати куртку, як у мить і мене щось змусило піднятися, я не знав чому й я не зрозумів навіщо, але я не міг дати татові піти. Він одягнувся і підійшов до дверей, а я встав прямо перед ним і сказав:

— Не пущу! - Не знаю чому, але тепер заплакав і тато. Мені стало соромно, що я і довів його до сліз. - Тато не треба тобі нікуди йти. Завтра ж мій день народження, ти з мамою обіцяли, що ми разом підемо в дельфінарій, а обіцянки треба виконувати, ти ж сам мені завжди так говорив.

— Синку, дорослі завжди допускають одну і ту саму помилку...

— Яку пап?

— Дають обіцянки, які не можуть виконати. - Він нахилився і шепнув. - Обіцяю привезти тобі в подарунок велику при велику каску, тоді ти будеш самим крутим хлопцем на всьому майданчику. - Сказав він, щоб я його пропустив, після чого

посміхнувшись йому я зробив крок в сторону.

Він пішов, а я дивився йому в слід. Він ішов, високо тримаючи свою голову. Таким я на завжди запам'ятав його, добрим, гарним і дуже хоробрим... напевно він заплакав, коли йшов, тому що дорослі плачуть тільки тоді, коли люблять і тільки тоді, коли вони розуміють, що їм є що втрачати. Мені знову стало соромно. І я знову не розумів чому. Напевно тому, що в той момент мені здавалося, що я просто дивився на свого тата, котрий йшов в магазин дитячих іграшок за каскою і автоматом, а не хороброго солдата на страшну і безжалісну війну..."